

Márton Gábor: Dr. Tímár Sándor az arany szívű doktor bácsi

Sokgyerekes kisparaszti családból született 1902. január 26-án Endrődön. A két legfiatalabb tanult tovább: Sándor és Benedek. Az utóbbi gyógyszerész lett. Az önekik jutó örökségből tanultak ki. Szülei Tímár János és Tímár Viktória. Sándor az elemi iskolát helyben végezte. A kiváló eredményt elérő fiút szülei Nagyváradra vitték gimnáziumba. Középiskoláit végül Szarvason fejezte be Trianon miatt. Ott érettségizett kitűnő eredménnyel. Majd Budapesten a Pázmány Péter Tudományegyetem orvosi karára került. Ott szerzett általános orvosi diplomát.

Diákkori barátai közül Uhrin Nándor, a későbbi szülész és nőgyógyász, és Vaszkó Lajos gyógyszerész-gyakornok volt a legjelentősebb, és Gonda József, aki cisztercita szerzetes lett.

A diploma megszerzése után szülőfalujában praktizált, nyugdíjba vonulásáig. Hosszú időn át orvoskollégái voltak: Dr. Cseh József, Dr. Weisz Aladár, és a már említett Dr. Uhrin Nándor. Általános orvosként dolgozott: betegeket kezelte, szüléseket vezetett, baleseteket látott el, fogat kezelte.

A humánus, az emberség, a szeretet motiválta munkáját, és soha nem a minél több pénz. Többnyire a falu legszegényebb része: a Gyomavég, meg a Cigányváros volt körzete. Gyakran így intézte el a betegek fizetnivalóját: „Tedd el a pénzedet! Váltsd ki rajta a felírt gyógyszert. Jobban kell az neked, mint nekem...”

Karácsonykor, Húsvétkor, Sándor-napon, Újévkor 2-3 tagú cigánybanda jelent meg köszönteni a kedves doktor urat.

A régi újságok - Gyomai Újság, Hármaskörös, Gyoma- Endrőd-Kondoros, Gyoma- Endrőd és Vidéke - lapozgatása során gyakran találkozom nevével, mert a Vöröskeresztes Bál elmaradhatatlan vendége volt, aki az aránylag magas belépődíj mellett külön adománnyal is segítette a község egészségügyének fejlődését.

Vasutas és OTBA orvos is volt. (Tüdőbetegségben elhunyt édesapámnak is lelkiismeretes kezelője volt.)

Mintha tegnap lett volna, olyan tisztán látom magam előtt a vasárnapi miséken, a Jézus szíve oltár melletti kis padon magába mélyedten. Ugyanúgy feldereng alakjuk a volt Korona Mozi páholyában ülve fiatal feleségével, Homoki Irmával. (Hogy milyen filmek mentek akkor? „A harmincadik”. Dr. Kovács István. A kalotaszegi Madonna, Havasi napsütés...) Két gyerekük született: Sándor és István.

A második világháborúban katoniorvosi szolgálatot végzett az orosz fronton. A fogságból 1946-ban tért haza. A fronton és a fogságban tapasztaltakat az „emberi nem szégyenének” titulálta.

Háza a mostani Központi Rendelővel szemben volt. Kifosztották. Értékes bútorait a volt népházban fészket rakott MADISZ vette birtokba „szocialista megőrzésre.” Házában pedig az MKP rendezkedett be. Az utcafront ablakai fölött egymást érték az ötágú csillagok. A lakás feldúlása során olyan fényképek is

előkerültek, melyek boncgyakorlatokat örökítettek meg. Azt híresztelték, hogy „oroszkatonákat végez ki” az orvos. Volt zsidó munkaszolgálatosok személyesen igazolták a doktor úr humánus, emberszerető fronton végzett munkáját. Így a Rákosi Mátyáshoz írt vádak elbuktak.

Visszakapta házát.

A szélsőséges baloldaliak még így is sok kellemetlenséget szereztek a családnak. Az idősebb fia továbbtanulását minden módon gátolni igyekeztek. Így a szülői terv, hogy az elsőszülött fiú majd folytatja apja munkáját, lehetetlenné vált, ugyanis X kategóriásnak minősítették, azaz osztályidegennek. Szó sem lehetett az orvosi pályára kerülésről. Későbbi tanulását csak nagy vargabetűvel lehetett végeznie.

A 60-as években fogszakorvosi vizsgát tett jeles eredménnyel. Ettől kezdve fogászként is tevékenykedett nyugdíjazásáig.

Szabadidejét kertészkedéssel és egy ideig tenyészállattartással is foglalkozott. Kertje olyan volt, mint egy gyönyörű mini park. Csodálatos rózsák, virágok, mesés gyümölcsök díszlettek benne. Locsolt, gyomlált, permetezett, metszett.

Maga mellett tevékenykedtette két fiát. (Nem estek messze az almák a fájuktól)

Idősebb korában az unokákkal foglalkozott nagy szeretettel.

Lényéből áradt a szeretet, a nyugalom, az emberség. Nem politizált. Tette munkáját elkötelezett hivatástudattal, szakértelemmel, bölcsen. A világ eseményeit azonban mindvégig élénk figyelemmel kísérte, és józan, igaz véleményeket alkotott.

1983-ban kórházi kivizsgálás közben, Mezőtúron érte a halál. Temetésén egy méltató szó sem hangzott el a község vezetése részéről, pedig 50 évig fáradhatatlanul tevékenykedett a lakosság egészségéért. A népes gyászoló tömeg előtt Réthy atya köszönt el a hithű, Istennek, embernek bőkezűen mindent megadó, nagyszerű, keresztény tudóstól, aki „példás élettel bizonyította, hogy modernül is lehet istenfélő életet élni.”

A búcsúztató két utolsó strófájával zárom emlékezésemet:

Nem ismertem fáradságot, próbáltam lehetetlent,

Fájdalomból, bajból láttam sok elképzelhetlent.

Életemet arra tettem, hogy segítsek a bajon;

Könnyítettem igaz szívvel öregen, fiatalon.

Most testemet visszaadom áldott szülőföldemnek

Lelkemet pedig teremtő, szerető Istenemnek,

Enyéim és ismerősök vegyétek köszönetem

Ti érezhattétek sokszor igaz szeretetemet.

Szent Pál: „A szeretet soha el nem múlik.”

Tehát örökké köztünk él az arany szívű doktor úr.

Megjelent: Városunk. 1997. február. p. 4. (In memoriam)